

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2025, č. j. MV-7593-4/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 12. 2024, č. j. OAM-60530-46/ZM-2021, jímž byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce měl na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty vydané podle § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců s platností od 18. 10. 2019 do 17. 10. 2021. Žalobce byl cizincem podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neboť byl studentem denního studia na Soukromé vyšší odborné škole umění a reklamy s.r.o. Žalobce je zaměstnancem společnosti T&H VINAFOOD s.r.o. Dne 24. 8. 2021 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zjistil, a uvedl to i sám žalobce, že žalobce již v důsledku ukončení studia nesplňuje podmínky dle § 98 zákona o zaměstnanosti, a nemá tedy volný přístup na trh práce. Z tohoto důvodu požádal žalobce o změnu charakteru zaměstnanecké karty na duální. Do spisu bylo založeno vyjádření školy, kde žalobce studoval, dle něž byl žalobce ke dni 31. 8. 2020 vyloučen ze studia pro neplnění studijních povinností. Správní orgány obou stupňů již ve věci rozhodovaly, předchozí rozhodnutí žalovaného však bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem a žalovaný věc vrátil k prvostupňovému orgánu.
3. Žalovaný zrekapituloval, že správní orgán I. stupně po doplnění řízení zejména o výsledch žalobce žádost znovu zamítl, neboť uzavřel, že žalobce vykonával nelegální práci. Žalovaný se s jeho závěry ztotožnil. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce od 1. 9. 2020 minimálně do prosince 2021 vykonával práci u společnosti T&H VINAFOOD s.r.o. na pracovním místě pomocný kuchař. Oznámení o změně pracovního zařazení na tuto pozici však bylo učiněno až dne 4. 10. 2022. Žalobce tak od 1. 9. 2020 vykonával nelegální práci. Žalobce původně od června 2019 do listopadu 2019 pracoval u zmíněného zaměstnavatele na pozici „pokladní“, na základě pracovní smlouvy ze dne 17. 11. 2019 však od tohoto dne započal pracovat na pozici „pomocný kuchař“. Žalobce od 1. 9. 2020 není cizincem s volným přístupem na trh práce dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti. Tuto změnu však neoznámil a neměl udělen souhlas se změnou pracovní pozice.
4. Žalovaný dodal, že v případě zjištění výkonu nelegální práce nemá prostor pro správní uvážení. Žalobce vykonával práci v rozporu s jemu vydanou zaměstnaneckou kartou. Po vydání zaměstnanecké karty nelze libovolně měnit pracovní pozice či zaměstnavatele. Vydání zaměstnanecké karty je vázáno na uzavřenou pracovní smlouvu. Nejvyšší správní soud v rozsudku v této věci nevyloučil závěr o výkonu nelegální práce. Pokud jde o přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, nebyla nepřiměřenost žalobcem konkrétně tvrzena. Žalobce nemá v ČR žádné rodinné příslušníky, je svobodný a bezdětný, příbuzné má ve Vietnamu. Na základě dostupných informací tak žalovaný neshledal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jeho závěry jsou v explicitním rozporu se

závaznými závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 23. 2. 2024, sp. zn. 5 Azs 196/2023. Žádost žalobce byla zamítnuta s identickým odůvodněním jako v předchozím rozhodnutí ze dne 31. 8. 2022, které zrušil Nejvyšší správní soud. Žalobce odkázal zejména na bod 28 zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který správní orgány v rozporu s § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nerespektovaly. Otázka vztahu ukončení studia, duální a neduální zaměstnané karty byla v případě žalobce již vyřešena a není možno tyto skutečnosti posuzovat odlišně od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, jak to nezákonně učinily správní orgány.

6. Důvodem zamítnutí žádosti je opětovně výkon nelegální práce s identickou právní kvalifikací a odůvodněním, jako v dříve zrušeném rozhodnutí žalovaného. Správní orgány nepostupovaly způsobem naznačeným v bodě 32 rozsudku Nejvyššího správního soudu, jehož závěry byly dezinterpretovány v neprospěch žalobce. Jednání žalobce nadto nelze vůbec považovat za nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 2. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Sdělením ze dne 1. 12. 2022 sp. zn. OAM-68064-8/ZM-2022 byla žalobci povolena změna pracovní pozice na pracovní pozici pomocný kuchař. Žalobci svědčila domněnka legitimního očekávání, že se před tímto datem žádného výkonu nelegální práce nebo závislé práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou nedopustil, jinak by sdělení o splnění podmínek jistě nebylo vydáno.
7. Závěry o nelegální práci žalobce jsou v rozporu s právní úpravou a úmyslem zákonodárce, kdy správní orgán považuje za nelegální práci v podstatě i výkon závislé práce u stejného zaměstnavatele. I kdyby bylo prokázáno, že žalobce u stejného zaměstnavatele pracuje za stejnou mzdu na pozici pokladní, nebo krátkodobě v rámci záskoku za kolegu jako pomocník, nebo pomocník v kuchyni, nejde o jednání společensky škodlivé. Zaměstnavatel tak jako tak odvede za jeho osobu odvody na sociálním a zdravotním pojištění. Považovat jednání žalobce za nelegální práci by bylo přepjatým formalismem v rozporu s úmyslem zákonodárce. Nelegální práci se rozumí zejména závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, kdy stát přichází o odvody na sociálním a zdravotním pojištění a je rovněž krácen i zaměstnanec. V tomto případě žádná taková skutečnost nenastala.
8. Žalovaný navíc nehodnotí důkazy objektivně, ale tendenčně v neprospěch žalobce. I v rámci účastnického výsledku kladl žalobci celou řadu sugestivních otázek a vybral z odpovědí výhradně ty, které svědčí jeho závěrům. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán se omezil na zcela obecná konstatování, skutečné zázemí žalobce pro zjištění celkové přiměřenosti rozhodnutí nijak neověřoval, jeho závěry jsou zcela paušální bez ohledu na délku žalobcova pobytu na území.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že žalobce naplnil všechny znaky závislé práce, v období od 1. 9. 2020 přestal být cizincem s volným přístupem na pracovní trh, tuto změnu neoznámil a neměl ani udělen souhlas se změnou pracovní pozice u zaměstnavatele T&H VINAFOOD s.r.o.

10. V podané replice žalobce opět poukázal na nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu ze strany žalovaného. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2024, č. j. 4 Azs 120/2024-62, s tím, že závěry žalovaného nemají racionální povahu a nekorespondují s pracovněprávní realitou. To, co žalovaný považuje za výkon nelegální práce, nelegální prací není.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 24. 8. 2021 podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Správní orgán I. stupně v návaznosti na podanou žádost vyzval žalobce k prokázání, že splňuje podmínky ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti. Žalobce v podání došlém dne 1. 3. 2022 prohlásil, že již nesplňuje podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti, a požádal o změnu charakteru zaměstnanecké karty na duální, a to ve vazbě na jím konkrétně označenou pracovní pozici pomocného kuchaře. Do spisu bylo založeno sdělení žalobcova zaměstnavatele T&H VINAFOOD s.r.o., že žalobce zde pracuje jako pomocný kuchař od 18. 11. 2019 doposud, sdělení školy, kde žalobce studoval, že ke dni 31. 8. 2020 byl žalobce vyloučen ze studia, jakož i podklady ze spisu týkajícího se vydání prvotní zaměstnanecké karty žalobci.
13. Správní orgán I. stupně po vyjádření žalobce vydal dne 31. 8. 2022 první prvestupňové rozhodnutí, které k odvolání žalobce potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2022. Správní orgány tehdy vyšly z toho, že žalobce i poté, co v důsledku ukončení studia ztratil ve smyslu § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti volný přístup na pracovní trh, nadále pokračoval v zaměstnání pro společnost T&H VINAFOOD s.r.o., aniž by nastalou situaci řešil a svou závislou činnost v tomto období zlegalizoval. Neduální zaměstnanecká karta (vydaná k pracovní pozici pokladního), jejímž byl žalobce držitelem, jej opravňovala k výkonu práce pro společnost T&H VINAFOOD s.r.o., neboť byl (z důvodu studia) cizincem s volným přístupem na trh práce dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti. Žalobce však pokračoval v práci pro uvedeného zaměstnavatele i v době od 1. 9. 2020, kdy již podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti z důvodu ukončení studia nesplňoval, neměl tedy volný přístup na trh práce, a vykonával tak nelegální práci.
14. Žalobu proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného sice následně zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 4. 8. 2023, č. j. 59 A 91/2022-59, Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 23. 2. 2024, č. j. 5 Azs 196/2023-39, zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak zmíněné odvolací rozhodnutí žalovaného. Žalovaný pak zrušil také původní prvestupňové rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů následně po provedení výsledku žalobce rozhodovaly znovu, přičemž rozhodly shora popsáním způsobem prvestupňovým rozhodnutím ze dne 3. 12. 2024, resp. žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2025. Do spisu předtím založily také sdělení ze dne 1. 12. 2022 o splnění podmínek pro změnu pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty, z něž plyne, že žalobce oznámil změnu pracovního zařazení u svého zaměstnavatele na pozici pomocného kuchaře dne 4. 10. 2022.
15. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení

k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.

16. Podle § 42g odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mj. tehdy, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e). Podle § 46e odst. 1 téhož zákona ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. e). Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.
17. Podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání.
18. Protože podstata žalobní argumentace směřuje k otázce nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, je třeba připomenout, jak se Nejvyšší správní soud k řešené věci v rozsudku ze dne 23. 2. 2024, č. j. 5 Azs 196/2023-39, vyjádřil.

19. Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Pokud tedy správní orgány dovodily rozpor se zaměstnaneckou kartou na základě toho, že stěžovatel neučinil o ztrátě volného přístupu na trh práce (ukončení studia) oznámení podle § 42g odst. 7 a 10 zákona o pobytu cizinců, přestože pro takový postup chybí zákonný podklad, jedná se o výklad, který nemá výslovnou oporu v zákoně a který sám o sobě zatížil rozhodnutí žalované (i krajského soudu, který výklad žalované aproboval) nezákonností. V této části je tak nutno dát stěžovateli za pravdu.*

Výše uvedený dílčí závěr však ještě neodpovídá na klíčovou námitku, tj. zda se stěžovatel dopustil výkonu nelegální práce. Právě výkon nelegální práce byl důvodem, pro který správní orgány žádost stěžovatele o prodloužení zaměstnanecké karty zamítly. K odpovědi na tuto otázku jsou přitom podstatné skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu.

Nejvyšší správní soud proto opakuje, že stěžovatel pobýval na území ČR na základě zaměstnanecké karty tzv. neduálního charakteru, a to s platností od 18. 10. 2019 do 17. 10. 2021. K původní žádosti o vydání této zaměstnanecké karty doložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 17. 6. 2019 se zaměstnavatelem T&H VINAFOOD s.r.o. na pracovní pozici pokladní s místem výkonu práce v České Lípě. Pracovní poměr byl uzavřen na dobu neurčitou. Tyto skutečnosti vyplývají z podkladů pro vydání původní zaměstnanecké karty, které žalovaná zařadila do správního spisu v nyní projednávané věci (č. l. 8 správního spisu).

K žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty však stěžovatel doložil pracovní smlouvu ze dne 17. 11. 2019, uzavřenou sice se stejným zaměstnavatelem (T&H VINAFOOD s.r.o.), avšak na pracovní pozici pomocný kuchař. Na tuto změnu (změnu v pracovním zařazení/změnu pracovní pozice) už se přitom oznamovací povinnost podle § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců vztahuje (viz výše). Z obsahu správního spisu však nelze dovodit, zda stěžovatel tuto skutečnost řádně a včas oznámil, či nikoli. Ani správní orgán I. stupně se v rozhodnutí o zamítnutí žádosti

o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty k této otázce blíže nevyjádřil. Obdobně postupovala také žalovaná. Oznamovací povinnost vztáhly správní orgány (zejm. žalovaná v rozhodnutí o odvolání) na to, že stěžovatel přestal splňovat podmínku volného přístupu na trh práce [§ 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, tj. že stěžovatel přestal studovat]. Z tohoto důvodu dovodily, že stěžovatel ode dne 1. 9. 2020 (tj. den následující po dni, kdy bylo stěžovatelovo studium ukončeno) vykonává nelegální práci.

K tomu, aby mohly správní orgány uzavřít, že stěžovatel vykonával nelegální práci, ovšem musí mít v daném případě vyjasněno, zda stěžovatel skutečně vykonával závislou práci v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou [§ 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti] – ta mu byla vydána na základě pracovní smlouvy uzavřené na pracovní pozici pokladní, přestože stěžovatel pracuje od 18. 11. 2019 u svého zaměstnavatele jako pomocný kuchař (k čemuž v průběhu správního řízení doložil novou pracovní smlouvu). Těmito skutečnostmi se však žalovaná, ani správní orgán I. stupně v odůvodnění svých rozhodnutí blíže nezabývaly (zejm. se nezabývaly tím, zda tuto změnu stěžovatel řádně a včas oznámil). Bez toho však jejich závěry o výkonu nelegální práce neobstojí.“

20. Krajský soud připomíná, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. Ten ve svém souhrnu z hlediska přezkoumatelnosti a zákonnosti dle přesvědčení soudu obstojí. Stěžejní námitka žalobce spočívá v nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu ze strany správních orgánů. V tomto směru je pravdou, že napadené rozhodnutí působí poněkud polovičatě. Některé jeho pasáže jako by byly převzaty z původního rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, které Nejvyšší správní soud zrušil. Nejvyšší správní soud zřetelně vyslovil, že případná nelegální práce žalobce nemůže spočívat v pouhé skutečnosti, že žalobce od 1. 9. 2020 nebyl studentem, a ztratil tak ve smyslu § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti volný přístup na pracovní trh, což neoznámil. Správní orgány přitom tuto skutečnost stále vyzdvihují. Na druhé straně, a to je pro rozhodnutí soudu podstatné, se správní orgány za účelem posouzení, zda došlo k výkonu nelegální práce, neopomněly zabývat otázkou změny druhu práce vykonávané žalobcem a oznámení této změny správnímu orgánu I. stupně, jak to požadoval Nejvyšší správní soud.
21. Již Nejvyšší správní soud uvedl, že k původní žádosti o vydání (neduální) zaměstnanecké karty doložil žalobce pracovní smlouvu uzavřenou dne 17. 6. 2019 se zaměstnavatelem T&H VINAFOOD s.r.o. na pracovní pozici pokladní. K žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty však žalobce doložil pracovní smlouvu ze dne 17. 11. 2019, uzavřenou se stejným zaměstnavatelem, avšak na pracovní pozici pomocný kuchař. Tyto skutečnosti plynou ze správního spisu, přičemž Nejvyšší správní soud konstatoval, že na takovou změnu pracovní pozice se vztahuje oznamovací povinnost podle § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců. Že ke změně pracovní pozice žalobce skutečně došlo, bylo v navazujícím správním řízení potvrzeno také výsledkem samotného žalobce. Správní orgány rovněž nepřehlédly, že žalobce oznámil změnu pracovního zařazení až dne 4. 10. 2022. Z jeho výsledku přitom vyplynulo, že jako pomocný kuchař pracoval již od listopadu 2019 až do prosince 2021. Ani žaloba ostatně po skutkové stránce výše uvedené nevyvrací.
22. Je tedy zřejmé, že žalobce po změně pracovní pozice, bez toho, že by změnu tehdy oznámil, pracoval v rozporu s jemu udělenou zaměstnaneckou kartou, která byla vztažena k jiné pracovní pozici, tj. pozici pokladního. V tom nelze než spatřovat výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti, které za nelegální práci výslovně označuje výkon práce cizincem v rozporu se zaměstnaneckou kartou. S ohledem

na to nelze přisvědčit námitkám směřujícím k tomu, že práci žalobce nelze hodnotit jako nelegální, že jde o posouzení formální, když zaměstnavatel bez ohledu na druh vykonávané práce odvádí za cizince odvody, protože není jednání žalobce společensky škodlivé, a že nelegální práci se rozumí zejména závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

23. Tím žalobce naráží na první definici nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti. Ustanovení § 5 písm. e) uvedeného zákona nicméně v bodech 2. a 3. obsahuje také další definice nelegální práce směřující specificky do sféry práce cizinců. Ty nelze přehlížet či popírat. Jejich účelem je ochrana českého pracovního trhu. Správní orgány řádně uzavřely, že v případě žalobce jde o nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti. Práci cizince v rozporu se zaměstnaneckou kartou vymezil jako nelegální sám zákonodárce, přičemž správním orgánům není dáno správní uvážení o tom, zda takto zjištěnou práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou hodnotit jako nelegální či nikoli. V tomto směru se ostatně již vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku, jímž v žádném případě nevyloučil, že by se ve věci žalobce po řádném zjištění a popsání relevantních skutečností nemohlo jednat o nelegální práci. Otázka odvádění odvodů zaměstnavatelem pak do definice nelegální práce vůbec nevstupuje.
24. Jestliže žalobce oznámil změnu pracovního zařazení u svého zaměstnavatele na pozici pomocného kuchaře až dne 4. 10. 2022, načež bylo vydáno sdělení ze dne 1. 12. 2022, že taková změna je možná, nemůže to nic změnit na povaze již předtím vykonané práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Skutkovým objasněním a právním posouzením této práce se správní orgány zabývaly teprve v nyní přezkoumávaném řízení. Nebyly přitom povinny ani oprávněny přehlédnout zjištěnou nelegální práci. Žaloba je obecná, pokud hovoří o neobjektivním a tendenčním hodnocení důkazů či kladení sugestivních otázek při výslechu. Lze jen obecně odpovědět, že soud takové pochybení neshledal. Snaha o objasnění případné nelegální práce a zacílení otázek k tomuto tématu není nezákonným postupem.
25. Soud tedy opakuje, že přes jistou kostrbatost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, které jako by se nebyly s to vzdát myšlenky na výtku, že žalobce neoznámil, že přestal být cizincem dle § 98 zákona o zaměstnanosti, nakonec jejich rozhodnutí obsahují relevantní závěry o výkonu nelegální práce žalobcem. Správní orgány se tedy nevydaly cestou popření závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu, ale věnovaly se problematice, kterou Nejvyšší správní soud vyzdvihl. K takto získaným závěrům pak zbytečně znovu připojily zmíněnou argumentaci ohledně ztráty postavení cizince dle § 98 zákona o zaměstnanosti, s níž se již vypořádal Nejvyšší správní soud. Ve výsledku však správně uzavřely, že žalobce vykonával nelegální práci, kterýžto závěr je podepřen shora popsány důvody. Jestliže se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, je to s odkazem na výše citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců důvodem pro neprodloužení zaměstnanecké karty. Rozhodnutí správních orgánů, jimiž zaměstnanecká karta žalobce nebyla prodloužena, tedy soud nehodnotí jako nezákonná ani identická s jejich rozhodnutími dříve zrušenými.
26. Konečně námitka nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, popřípadě jeho nepřezkoumatelnosti v této části, není důvodná. Žalovaný se přiměřenosti rozhodnutí věnoval, vycházel přitom z jemu známých informací, včetně těch, které uvedl sám žalobce. Těžiště jeho rodinného života dle dostupných informací není v ČR, neprodloužení zaměstnanecké karty ostatně nevyklučuje další pobyt žalobce na území ČR. Ani podaná žaloba nepřináší zcela konkrétní argumenty ohledně zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce hovoří o tom, že nebylo zjišťováno jeho konkrétní zázemí, avšak

sám jej nepopisuje. Soud připomíná, že je zejména na cizinci, který své soukromé a rodinné poměry zná nejlépe, aby je uvedl. Je-li napadenému rozhodnutí v tomto směru vytýkána obecnost, spatřuje soud tutéž obecnost v obsahu žaloby. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nevyžaduje, aby správní orgány vždy vypsaly seznam všech v úvahu přicházejících okolností, které mají být při hodnocení přiměřenosti vzaty v úvahu, a ke každé se výslovně vyjádřily. V každém jednotlivém případě je třeba vypíchnout to, co vyšlo najevo a je pro věc relevantní. Ani délka žalobcova pobytu a předchozí práce na základě zaměstnanecké karty nemohou zvrátit závěr, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

IV. Závěrečné posouzení a náklady řízení

27. Ze shora uvedených důvodů soud podanou žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Dokazování neprováděl, neboť toho pro vypořádání žalobních bodů nebylo zapotřebí. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem oba účastníci vyjádřili svůj souhlas.
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. února 2026

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce